

Pornografiýanyň taryhy

Category: Kitapcy, Romanlar, Sözler, Taryhy makalalar

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Pornografiýanyň taryhy PORNOGRAFI

Cinsel anlamda tahrik amacıyla insan vücudunu veya cinselliğinin mahremini yansıtmaları olarak tanımlanan pornografi ve pornografik yayınların bilinen tarihi çok eskilere dayanmış olsa da da sözcüğün kaynağı Bizans Hipodrom'undaki –bugünkü Sultanahmet Meydanı– Pornai Sokağı'dır. Sıra dışı erotik gösteriler ve vodvillerin sergilendiği bu şöhretli sokakta bulunan bir kabarede tanıştığı İmparator Jüstinyen'in kalbini kazanarak Bizans Tarihi'nin ölümsüz figürlerinden biri haline gelen İmparatoriçe Theodora (500–548) Pornai Sokağı'ndaki büyüleyici danslarıyla nam salmıştı.

Konstantinopolis ve Pornai sokağındaki gece hayatının dünya çapında ün kazanmasından yüzyıllar önce, 24 Ağustos 79 tarihinde Vezüv Yanardağı'nın iki gün süren faaliyeti sonucunda volkanik kül ve cürufun altına gömülerek yok olan Pompei'nin genelev duvarlarına nakşedilen resimlerden anladığımız odur ki adına pornografi denen yayıncılık hâdisesi fahişelerin ve genelevlerde sunulan hizmetlerin reklâm ve tanıtım faaliyeti olarak ortaya çıkmıştır.

Pornografik yayınlar görsel teknoloji devrimi de arkasına alarak büyük bir endüstri oluşturmıştır. Tahrik edici unsur, mal ve hizmet pazarlanmasında kullanılırken, daha sonraları reklâm içeriğinin kendisi 'pazarlanan meta' haline gelmiştir. Önce 8mm sinema bantları, daha sonra da videokasetlerin evlere girmesiyle başlayan film çılgınlığının hüküm sürdüğü 1970-80'li yıllar, pornografik filmlerin patladığı, satışlarının zirve yaptığı dönemler olmuştur.

Pornografik yayınların kurbanı olduğunu iddia eden seri katillerin en tanınmışlarından biri, işlediği inanılmaz vahşilikteki cinayetleri Japon pornografisinden –bilhassa 'porno manga'adı verilen sert erotik çizgi romanlardan– etkilenererek yaptığını iddia eden Tsutomu Miyazaki (1962–2008)'dir.

Nam-ı diğer 'Otaku Katili' Tsutomu Miyazaki, parka götürdüğü küçük kız çocuklarını –fotoğraflarını çektikten sonra– boğarak öldüren, kanlarını içip ellerini yiyen bir iblisti. Lâkabındaki 'otaku' terimi Japonya'daki manga/anime tutkunu sosyal kişiler için kullanılırken, manyak seri katilin 1989'da tutuklanmasıyla birlikte 'tehlikeli derecede takıntılı' anlamı içeren bir kelime haline gelmiştir.

Bir kolu doğuştan sakat olan Tsutomu Miyazaki, penis boyunu kendine sorun edinmiş, zayıf ve çirkin bir görüntüsü olduğu için yoğun aşağılık kompleksi içinde bir psikopattı. Daha önce bir kaç kez akrabalarına ve kendi kız kardeşine saldırmış olan Miyazaki, beşinci ve son kurban adayı olan küçük kızın babasının fedakârca çabasıyla yakalandığında, evinde yapılan aramada, öldürdüğü kızların giysileri ve fotoğraflarıyla birlikte üç bine yakın videokaset bulunmuştur.

Bu kasetlerin bir kısmı porno ve dönemin bol kanlı korku temalı filmleri olduğundan, kamuoyunda "Pornografik yayınlar insanları psikopatlaştırıp suça yönlendiriyor" algısı oluşmuştur.

Çoklu kişilik bozukluğu ve şizofreni hastası Tsutomu Miyazaki'nin avukatının mahkemede müvekkilinin pornografiden etkilenip de suç işlediğini savunması, birçok seri katil tarafından başvurulmuş geçersiz bir iddiadır. Kaldı ki şizofrenler çevrelerinde suçlanacak kişi ya da nesneler ararlar. Miyazaki 1997'de idama mahkûm olmasına rağmen, hüküm giydikten 11 yıl sonra, 2008'de asılarak infaz edilmiştir.

ABD'deki tüm dünyayı etkileyen seks serbestisi döneminden

yaklaşık altmış yıl önce, kendisini 'ahlâk savaşıçıları' olarak adlandıran bir grup aktivist, seks suçlarının artmasının baş nedeninin pornografi ve şiddet içerikli yayınlar olduğunu savunuyor, bu ideolojinin mücadelesini veriyordu.

Birçok ülkede örgütlenmeye çalışan bu sivil toplum örgütü 'yasaklanması gerekli zararlı neşriyat' diye adlandırdıkları ürünlerin basım, yayın ve ticaretini yapanların da ağır şekilde cezalandırılmasını talep ediyor ve ciddî bir kamuoyu baskısı oluştuyordu.

Ahlâk savaşıçılara göre, seks suçlularının büyük bölümü pornografiye, sadomazoşist cinsellik içeren film ve kitaplara düşkündü. Toplumsal reformcuların baş hedefi kötü adamların, boğaz kesen korsanların, sert dedektiflerin tekinsiz maceralarını anlatan avantür kitaplardı. ABD'de bunlara 'dime novels' (ucuz roman) denmekteydi.

Bu sava karşı çıkanlar şehvet katillerin pembe aşk romanlarından hoşlanmasının daha şaşırtıcı olacağını öne sürdüler. Sorulması gereken esas soru, pornografinin ağır suç oluşturan hastalıklı eylemlere somut bir biçimde yönlendirip yönlendirmediğiydi.

Bostonlu çocuk katil Jesse Pomeroy davası esnasında, zararlı neşriyat karşıtı ahlâk savaşıçılarının adliye önündeki gösterilerine hayli gergin günler yaşanırken, davadaki bilirkişi raporları, aktivist örgütün iddiasını çürüten bir antitez oluşturmıştır.

Tartışmaların odağındaki şahıs, tuhaf görünümlü Jesse Pomeroy (1859–1932) daha on bir yaşındayken diğer çocuklara işkence yapmaya başlamış, on dört yaşındayken iki çocuğu vahşice öldürerek cinayete terfi etmiş olan, ABD'nin gelmiş geçmiş en genç seri katiliydi. İki erkek çocuklu bir ailenin küçük olan çocuğuydu. Tek gözü ağabeyi tarafından yaralanmış ve iris kısmı zarar görmüştü. Bu fiziksel kusuru, gerçekleştirdiği ağır suçlardan sağ kurtulan çocukların onu tanımlamasında belirleyici olmuştu.

Yaşadığı çevredeki çocukların fiziksel şiddette maruz kaldığına dair bazı kanıtlar olmasına rağmen, Jesse Pomeroy, o dönemdeki vahim olaylarla tam olarak ilişkilendirilememiş, ancak 1872 yılında bazı tanıkların kendisini teşhis etmeleriyle sadistik eylemlerinden suçlu bulunarak ıslahevine yollanmıştı.

Jesse Pomeroy ıslahevinde iki yıl yatıp serbest kaldıktan

sonra, Boston'daki ailesinin yanında gitti. Bir manifatura dükkânı açmış olan annesi aynı zamanda gazete de satıyor ve ağabeyi bu işle ilgileniyordu. Jesse Pomeroy gazete dağıtım işinde ağabeyine yardım etmeye başladı.

Jesse'nin Boston'a dönmesinden sonra, dokuz yaşındaki Katie Curran'ın kaybolduğu yolunda haberler kulaktan kulağa dolaşıyordu. Katie'den uzun bir süre haber alınamadı. Başına ne geldiği konusundaki arama ve soruşturmalar sonuçsuz kaldı.

Hemen akabinde, 1874 yılının Nisan ayında, Boston sahilinde Horace Millen adlı dört yaşında bir çocuğun cesedi bulundu. Boynu kesilmiş ve ağır bir şekilde işkenceye maruz kalmıştı. Polisler Jesse Pomeroy'dan şüphelenip onu gözaltına aldılar ve yüzündeki kesiklerin nedenini açıklamasını istediler. Pomeroy tıraş olurken yüzünü kestiğini iddia etse de, ifadesi inandırıcı bulunmadı. Kendisine ait bir bıçağı olup olmadığı sorulduğunda, evde bir çakısı olduğunu söyledi.

Tahkikatı derinleştirmeye karar veren ve arama izni çıkartan polisler, Pomeroyların evine gidip üzerinde kurumuş kan izleri olan bıçağı bulup getirdiler. Cinayet mahallinde tespit edilmiş olan ayak izleri de katil zanlısının ayak izlerine uymaktaydı.

Jesse'nin itirafına göre, Pomeroyların manifaturacı dükkânına gelen Katie bir defter almak istediğini söylemiş, Jesse Pomeroy aşağıdaki depoda bulabileceklerini söyleyerek onu merdivenlerden aşağıya inmeye ikna etmişti. Bodrumun basamaklarında Katie Curran'ın boynunu çakısıyla kesen Pomeroy, aşağıya düşen zavallı kızın kafasını taşla vurarak ezmiş ve Horace Millen'a yaptığı gibi onun da cinsel organını parçalamıştı.

Bu korkunç cinayet, işlediği ikinci cinayetten iki gün sonra ortaya çıkmış, bir ay önce öldürdüğü kızın cesedi mahzende tanınmaz halde bulunmuş, Jesse Pomeroy hemen tutuklanmıştır. Pomeroy'un yaptıklarını itiraf ederken, "Lütfen beni bir yere hapsedin ve kötü şeyler yapmamı engelleyin" diye ağladığı söylenir. Pomeroy davası sırasında, başta tüm öfkeli ahlâk savunucuları ucuz cinsel içerikli kitapların yozlaştırıcı ve suça yönlendirici etkisini gündeme getirmişler, ancak bu iddialar Pomeroy'un hayatında hiç kitap okumamış olduğu gerçeği karşısında boşa çıkmıştır.

Cinsellik, şiddet ve korku içeren filmler, oyunlar ve çizgi romanlar, gençlerin suç oranlarının artmasının başlıca nedeni

olarak gösterilmeye devam etmektedir. Bu tür yayınlarla insan davranışı arasında doğrudan bir bağlantı kurmak hayli güçtür. Pornografinin suça yönlendirdiği konusu neredeyse yüz elli yıldır tartışmalıdır ve şiddet içerikli medya ile suç arasındaki ilişki bulanıktır. Doğrudan bağlantılı olduğu iddiasını savunan ahlâkçı uzmanlara karşılık, seks ve şiddet içeren yayınların saldırgan güdülerin fitilini söndürdüğünü öne süren uzmanlar da vardır. Onlara göre, pornografik film izlemek bir deşarj olma yoludur.

Dr Richard von Krafft-Ebbing cinsel içgüdünün duyarlılığı –hızlı uyarılma refleksi– veya aşırılığının –hiperseksüalite– cinsel eylemin sapkınlığı ile karıştırılmaması gerektiğini söyler. Cinsel psikopatlık ile ahlâksızlık arasındaki farkı ayırt edebilmek için, bireyin tüm kişiliğinin ve onu sapık eyleme yönelten özgün güdünün araştırılması gerekir. Hastalığın teşhis edilmesinin anahtarı oradadır.

Sapık olmayan kişinin normal seviyede bir uyarana cinsel olarak tahrik olup normal ilişkiye ya da mastürbasyona yönelmesi doğaldır, içgüdüsel bir eğilimdir. Sapık kişilik ise çevresinde gördüğü cinsellikle ilgili ya da ilgisiz her imgeyle uyarılabilir ve hatta hiçbir uyarının olmadığı bir ortamda dahi düşünsel imgeler ve sanrılar üretebilir.

1930'ların yamyam katili Albert Fish, cinsel içerikli neşriyat konusunda son derece katı bir insandı ve yüzüne dahi bakmadığı bu tarz kitapları değil de İncil'deki bazı pasajları tahrik edici buluyordu. Din fanatiği Fish için öldürdüğü çocuklar Tanrı'ya sunulan kurbanlardı. Charles Manson cinayet fantezilerini kurarken, popüler sanatın en ılımlı, en yumuşak çalışmalarından biri olan (Beatles'ın) White Album'den esinlenmiştir. Bu şehvet katillerinin işlediği korkunç suçlarda bir pornografik etki söz konusu değildi.

Kara Orman Canavarı olarak bilinen ve yetiştirilişindeki muhafazakâr yapıyla içindeki taşkın şehvetin çatışması delice bir saldırganlığa dönüşen Alman şehvet katili Heinrich Pommerencke neşriyat yönlendirme tezine en aykırı vakalardan biri olarak suç tarihine geçmiştir.

Heinrich henüz on beş yaşındayken dans salonlarındaki kızları gözetleyip onlara tecavüz etmeye başlamış, 1953'te işlediği hırsızlık ve tecavüz suçlarının ortaya çıkmasından korktuğu için önce Avusturya, sonra İsviçre'ye kaçmış ve buralarda yirmiden fazla tecavüz suçu işlemişti. 50'li yıllar boyunca

Pommerencke'nin sicilinde pek çok suçtan hüküm oluşmuş, sayısız kez hapse girip çıkmış ancak herhangi bir cinayet girişiminde bulunmamıştı.

1959'da Hamburg'da bir sinemaya giden ve filmin sahnelerinden birinde cıvıl cıvıl kadınların oynadığını gören Pommerencke, tüm kadınların ölmeyi hak ettiğine kanaat getirdi ve filmi izledikten kısa bir süre sonra dört vahşî cinayetinden ilkinin işledi. Bu ölümcül öfkeyi yaratan film, Cecil DeMille'in Musa Peygamber'in hayatını anlatan meşhur 10 Emir'iydi.

Heinrich Pommerencke'nin nefret dolu dini hislerle işlediği şehvet cinayetlerinin en az on katı sayıda genç kadını öldürmekten suçlu bulunan temiz yüzlü, sevimli bir üniversite öğrencisi görünümündeki Ted Bundy (1946–1989) çok erken yaşlarda cinsel şiddet görüntülerine bağımlı hale geldiğini ve pornografinin onu bir seks katiline dönüştürdüğünü iddia etmiştir. Hapishane duvarlarının dışında yüzlerce kişinin şampanyayla kutladığı idamına giderken tek suçlunun seks içerikli neşriyat olduğunu söylemiş ve “Bana bunları pornografi yaptırdı” demiştir.

Porno karşıtları, Ted Bundy'nin bu ifadesine dört elle sarıldılar ve o güne dek iddia ettikleri ‘pornografi suça sevk eder’ hipotezine güçlü bir kanıt olduğunu savundular. Ancak Ted Bundy'nin sözleriyle ilgili birkaç sorun vardı. Birincisi, bu vicdansız katilin 50'li yıllarda geçen çocukluğunda sadomazoşist pornoya erişmesi imkânsız denebilecek kadar güçlü. İkinci sorunsal Bundy'nin psikopat bir yalancı olması ve işlediği cinayetlerin suçunun hep başkalarında –hatta ikinci kişiliğinde– olduğunu iddia edip durmasıydı. Ted Bundy aslında masumdu; iç ve dış mihraklar suçluydu.

Cinsel içerikli neşriyatın insanları tahrik edip saldırganlaştığı yolundaki pek çok iddia somut gerçeklerle örtüşmemiş, tartışmalar yüz yıl boyunca sürüp gitse de kesin bir sonuç alınamamıştır. Gördüğünüz gibi, porno izliyorsunuz diye vicdan azabı çekmenizi gerektiren bir durum yoktur; “Seks filmleri suça yönlendirir” diye ahkâm kesemeyiz.

İstatistiklere göre, yalnızca cinsel suçluların değil, normal insanların da seks içerikli medyaya merakı yüksek orandadır. Batı'nın bu kadar çok seks suçlusu üretmesinin en büyük nedeni pornografi değil, yalnız ve ailesiz ortamlarda bozulan ve patolojik hale gelen psikolojilerdir. Eğer illâki bir suçlu bulmak gerekiyorsa, sorunu pornografide değil, belki de

kahreden yalnızlıkta aramalıyız.
Ercan AKBAY. Taryhy makalalar